

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2006 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-133/06)

(2006/C 108/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski [Przedstawiciele: H. Duintjer Tebbens, A. Caiola i A. Auersperger Matić, pełnomocnicy]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 230 WE, art. 29 ust. 1 i 2 oraz art. 36 ust. 3 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w Państwach Członkowskich⁽¹⁾;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności dyrektywy 2005/85/WE w całości;
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament Europejski podnosi cztery zarzuty na poparcie swej skargi: naruszenie traktatu WE, brak kompetencji Rady do ustanowienia przepisów będących przedmiotem sporu, naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, a w szczególności brak uzasadnienia zaskarżonych przepisów i nieprzestrzeganie obowiązku lojalnej współpracy.

Zastrzegając dla siebie przyjęcie i zmianę wspólnej minimalnej listy bezpiecznych krajów pochodzenia, oraz listy europejskich państw trzecich w drodze procedury konsultacji, Rada naruszyła art. 67 ust. 5 pierwsze tiret WE przewidujący przejście do procedury współdecydowania po tym jak przyjęte zostaną przepisy wspólnotowe określające wspólne reguły i podstawowe zasady polityki azylu i uchodźców. Rada nie ma kompetencji do ustanowienia w akcie prawa wtórnego podstawy prawnej do przyjęcia kolejnych aktów prawa wtórnego, o ile nie stanowią one przepisów wykonawczych.

Ponadto Rada nie uzasadniła wystarczająco z punktu widzenia prawa owego zastrzeżenia legislacji zawartego w art. 29 ust. 1 i 2 oraz 36 ust. 3 dyrektywy 2005/85/WE, co stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych. Wreszcie Rada nie dopełniła obowiązku lojalnej współpracy z Parlamentem Euro-

pejskim, o którym mowa w art. 10 WE, w zakresie w jakim zaskarżone przepisy pomijają rolę współprawodawcy, nadaną przez traktat WE Parlamentowi Europejskiemu i to wbrew rezolucji legislacyjnej z dnia 27 września 2005 r. przyjętej w trakcie procedury konsultacji dotyczącej przedmiotowej dyrektywy, w której ten ostatni zwrócił uwagę Rady na tę kwestię.

⁽¹⁾ Dz. U. L 326, str. 13.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-134/06)

(2006/C 108/20)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: G. Zavvos i H. Støvlbæk]

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując w odniesieniu do zawodu lekarza weterynarii przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 maja 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy Rady 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarki ogólnej, lekarza dentystry, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając o ich przyjęciu Komisji, Republika Grecka uchybiła swoim zobowiązaniom, ciężącym na niej na mocy art. 16 tej dyrektywy.
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie art. 16 ust. 1 dyrektywy 2001/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 maja 2001 r. stanowi, że państwa członkowskie przyjmują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania omawianej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 2003 r. i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Komisja stwierdza, że Grecja nie przyjęła dotychczas niezbędnych przepisów w odniesieniu do zawodu lekarza weterynarii.

(¹) Dz. U. L 206 z 31.07.2001, str. 1

Odwołanie wniesione w dniu 10 marca 2006 r. przez Rodericha Weißenfelsa od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 stycznia 2006 r. w sprawie T-33/04 Roderich Weißenfels/Parlament

(Sprawa C-135/06 P)

(2006/C 108/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Roderich Weißenfels [Przedstawiciel: G. Maximini, avocat]

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- 1) uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 25 stycznia 2006 r. w sprawie T-33/04 Weißenfels/Parlament (¹), doręczonego w dniu 31 stycznia 2006 r.;
- 2) uchylenie decyzji Parlamentu z dnia 26 czerwca 2003 r. na mocy której z podwójnego dodatku na dzieci pozostające na utrzymaniu urzędnika przysługującego skarżącemu na podstawie art. 67 ust. 3 regulaminu pracowniczego potrącony został pochodzący z innego źródła specjalny dodatek na rzecz ciężko upośledzonego syna skarżącego, Frederika;
- 3) uchylenie dorozumianej odmowy Parlamentu w przedmiocie zwrotu uprzednio niesłusznie zatrzymanych kwot podwójnego dodatku na dzieci, skarżącego który skarżący wystąpił w dniu 4 czerwca 2003 r.;

- 4) uchylenie decyzji Parlamentu z dnia 28 kwietnia 2004 r. na mocy której pochodzący z innego źródła specjalny dodatek na rzecz ciężko upośledzonego syna skarżącego, Frederika, uznany został za „dodatek podobnego rodzaju” w rozumieniu art. 67 ust. 2 regulaminu pracowniczego, jak przyznany skarżącemu podwójny dodatek na dzieci;
- 5) zasądzenia na rzecz skarżącego odszkodowania (pomocniczo w wysokości odsetek ustawowych) za szkody powstałe od dnia 1 grudnia 1998 r. w związku z niesłusznym zatrzymaniem kwot wynagrodzenia skarżącego odpowiadających podwójnemu dodatkowi na dzieci;
- 6) obciążenie Parlamentu kosztami postępowania w obydwu instancjach oraz koniecznymi nakładami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnosi w odwołaniu, że w zaskarżonym wyroku Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się uchybień procesowych, nie dokonując właściwej oceny żądań skarżącego i dokonując niezgodnie z prawem zawężenia przedmiotu skargi. Stwierdzenie Sądu jakoby żądanie odszkodowania zostało wyrażone jedynie w replice jest błędne, gdyż odnośne pierwotne żądanie skargi stanowi, zgodnie z jego treścią, żądanie zadośćuczynienia.

Sąd nie dokonał formalnej oceny jak również materialnie błędnie ocenił podobieństwo spornych świadczeń, stanowiące przesłankę stosowania art. 67 ust. 2 regulaminu pracowniczego. Z formalnego punktu widzenia nie chodzi o „dodatek podobnego rodzaju”, ponieważ luksemburski dodatek specjalny nie jest w żaden sposób związany z faktem pozostawiania w stosunku zatrudnienia. Z materialno-prawnego punktu widzenia uwzględnienia wymaga różnorodność celów tych dwóch świadczeń: podczas gdy dodatek określony w art. 67 ust. 3 regulaminu pracowniczego przysługuje jedynie skarżącemu, niezależnie od jego miejsca zamieszkania i ma na celu jego finansowe odciążenie, samodzielny luksemburski dodatek specjalny przysługuje jedynie uprawnionemu — a zatem synowi skarżącego — mający na celu zapewnienia opieki nad nim, tak długo jak zamieszkuje on w Luksemburgu.

Zastosowanie art. 67 ust. 2 regulaminu pracowniczego jest zatem wykluczone z tego względu, gdyż ani z formalnego, ani z materialno-prawnego punktu widzenia nie chodzi o świadczenie pochodzące z innego źródła stanowiące „dodatek podobnego rodzaju” w rozumieniu przedmiotowego przepisu prawa wspólnotowego. Przeciwna ocena Sądu narusza w związku z tym prawo wspólnotowe.

(¹) Dz.U. C 74, str. 18